

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

31 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu,

judecând în ședință, fără participarea părților, recursul ordinar, declarat de avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Tacic Alexandru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2018, în cauza penală în privința lui

Tacic Alexandru XXX, născut la XXX,
originar al XXX, domiciliat în XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 12.01.2018 pînă la 12.03.2018;

Instanța de apel de la 11.04.2018 pînă la 25.04.2018;

Instanța de recurs de la 22.06.2018 pînă la 31.07.2018.

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție asupra recursurilor ordinare în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 12 martie 2018, cauza fiind judecată în procedura prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Tacic Alexandru a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal și în baza acestei Legi i s-a numit o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 480 unități convenționale, ceea ce constituie 24 000 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

S-a aplicat în privința lui Tacic Alexandru măsura preventivă obligarea de a nu părăsi țara care se menține pînă la intrarea sentinței în vigoare.

Conform prevederilor art. 64 alin.(3¹) Cod penal, inculpatul este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 72 de ore din momentul în care hotărîrea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

Solicitarea acuzatorului de stat, cu privire la încasarea din contul lui Tacic Alexandru în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare s-a respins ca fiind neîntemeiată.

S-a încasat de la Tacic Alexandru, în beneficiul părți vătămate Petrova Oxana, prejudiciul material în sumă 4 000 lei și prejudiciul moral în sumă de 2 000 lei, iar în total suma de 6 000 lei.

2. Pentru a se pronunța cu sentința în cauză, instanța de fond a reținut că, Tacic Alexandru la 20.10.2017, aproximativ la orele 19:25, conducând autoturismul de model „xxx”, cu n/î „XXX” pe XXX, nu a manifestat prudență sporită la trafic, prin ce a ignorat cerințele pct.45 alin. (1) lit. a), b). c) și d) și alin. (2) din Regulamentul Circulației Rutiere, care stipulează că, „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, dexteritatea în conducere care iar permite să prevadă situațiile periculoase, situația rutieră, iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în

pericol siguranța traficului”, și cerințele pct. 11 lit. (f) din Regulamentul Circulației Rutiere care stipulează că, „la trecerile pentru pietoni cu circulație nedirijată, trebuie să cedeze trecerea pietonilor care se află la marginea carosabilului și intenționează să se angajeze în traversare, precum și celor care traversează drumul pe partea carosabilului în direcția de mers a vehiculului”, ca urmare a tamponat pietonul Petrova Oxana, care traversa strada regulamentar la trecerea pentru pietoni de la stânga spre dreapta.

În urma accidentului rutier pietonul, Petrova Oxana s-a ales conform raportului de expertiză medico-legală nr. 178 din 27.11.2017, cu vătămare corporală medie sub formă de fractura închisă a bazei osului 1 metocarpian a mâinii stîngi, fractura închisă a oaselor nazale, echimoze și excoriație pe corp.

Prin acțiunile sale Tacic Alexandru a încălcat regulile de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămarea medie a integrității corporale sau a sănătății, adică a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal.

3. Nefiind de acord cu sentința în cauză, procurorul a atacat-o cu apel, prin are a solicitat, casarea parțială a sentinței și rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului Tacic Alexandru să-i fie numită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani cu suspendarea condiționată în baza art. 90 Cod penal, pe o perioadă de probațiune de 1 an. Totodată, să fie încasate cheltuielile judiciare de la Tacic Alexandru în mărime de 448 lei.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, deși instanța de judecată, a dat aprecierea corectă circumstanțelor de fapt a cauzei și l-a condamnat în baza art. 264 alin.(1) Cod penal, totuși aceasta nu a individualizat corect pedeapsa.

Conform art. 64 alin. (3) Cod penal, mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele de la 500 la 3000 unități convenționale, iar pentru infracțiunile săvârșite din interes material - pînă la 20 000 unități convenționale, luîndu-se ca bază mărimea unității convenționale la momentul săvârșirii infracțiunii. Mărimea amenzii se stabilește în funcție de gravitatea infracțiunii săvârșite și de situația materială a celui vinovat și a familiei sale. Luînd în considerare circumstanțele cauzei, instanța de judecată poate dispune achitarea amenzii în rate timp de pînă la 5 ani.

Astfel, instanța de judecată nu era în drept să aplice o sancțiune sub formă de amendă în mărime de 480 u/c. deoarece pedeapsa amenzii se stabilește în limitele de la 500 la 3 000 unități convenționale, astfel trebuiau apreciate limitele amenzii de la 500 la 650 u/c, respectiv pedeapsa amenzii urma să fie fixă de 500 u/c, chiar dacă la reducerea cu 1/4 a limitei maxime speciale se obține o valoare sub limita generală.

De menționat că conform art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atît din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Astfel, faptul că inculpatul nu a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune, a considerat că pedeapsa penală aplicată nu va atinge scopul de restabilire a echității sociale, totodată a considerat că, pedeapsa aplicată nu este proporțională cu gradul de pericol social al faptei comise și nu va avea influență asupra corectării condamnatului.

De asemenea consideră că sentința este ilegală pe motiv că a fost respinsă cererea acuzatorului de stat de încasarea a cheltuielilor judiciare în valoare de 448 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2018, a fost admis apelul procurorului, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin.(2) Cod de procedură penală, a fost casată parțial sentința primei instanțe, în partea stabilirii pedepsei, cheltuielilor judiciare și în această parte a fost pronunțată o nouă hotărâre, după cum urmează:

Lui Tacic Alexandru XXX recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal i s-a numit pedeapsa penală sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 25 000 lei în beneficiul statului.

S-a explicat lui Tacic Alexandru XXX că, conform prevederilor art. 64 alin.(3¹) Cod penal, este în drept să achite jumătate din amenda stabilită dacă o plătește în cel mult 72 de ore din momentul în care hotărârea devine executorie. În acest caz, se consideră că sancțiunea amenzii este executată integral.

S-a încasat de la Tacic Alexandru XXX cheltuielile judiciare în sumă de 448 lei în beneficiul statului.

În rest sentința s-a menținut.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite de Tacic Alexandru încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Sentința primei instanțe a fost contestată de acuzatorul de stat în partea stabilirii pedepsei și încasării cheltuielilor judiciare, însă ce ține de încadrarea juridică și vinovăție, sentința nu a fost atacată.

Instanța de apel a menționat că, în ședința de judecată a primei instanțe, inculpatul Tacic Alexandru a depus o cerere în scris în care a indicat că, recunoaște săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, potrivit prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penal (f.d.126).

Astfel, instanța de apel analizând în ansamblu totalitatea probelor administrate și cercetate în cadrul întregului proces penal, verificate de către instanța de apel, a considerat că, vinovăția inculpatului deplin a fost dovedită și acțiunile lui Tacic Alexandru corect au fost încadrate în temeiul art. 264 alin. (1) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a reținut că, instanța de fond i-a stabilit eronat pedeapsa, ori, reieșind din prevederile art. 61 Cod penal și art. 75 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea condamnaților.

Astfel, instanța de judecată, la stabilirea pedepsei inculpatului Tacic Alexandru, în baza art.264 alin. (1) Cod penal, nu a ținut cont de prevederile art. 64 alin.(3) Cod penal - Mărimea amenzii pentru persoanele fizice se stabilește în limitele de la 500 la 3 000 unități convenționale, iar pentru infracțiunile săvârșite din interes material - până la 20 000 unități convenționale, luându-se ca bază mărimea unității convenționale la momentul săvârșirii infracțiunii.

Reieșind din circumstanțele cazului, și anume, că inculpatul Tacic Alexandru a recunoscut vina, judecarea cauzei a avut loc în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform art. 364¹ Cod de procedură penală, căința sinceră și faptul că infracțiunea comisă face parte din categoria celor mai puțin grave, ținând cont de scopul pedepsei penale, deși instanța de fond corect a statuat rezonabilitatea aplicării pedepsei penale sub formă de amendă în privința inculpatului Tacic Alexandru, însă a

ținut cont doar de prevederile alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, ignorând prevederile art. 64 alin. (3) Cod penal, care reglementează că pedeapsa minimă sub formă de amendă pentru persoane fizice este de 500 unități convenționale.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel nu a reținut ca fiind plauzibil argumentul procurorului privind aplicarea pedepsei cu închisoare cu suspendare, deoarece pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice și nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Astfel, instanța de apel a respins argumentele acuzatorului de stat cu privire la blândețea pedepsei, or, pedeapsa stabilită și individualizată de către instanța inferioară, corespunde atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, iar stabilirea pedepsei cu închisoarea și dispunerea suspendării executării acesteia luând în considerație gravitatea infracțiunii comise și urmările acesteia nu va asigura realizarea scopului pedepsei penale și nu ar contracara săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului cât și a altor persoane.

Subsecvent, instanța de apel a considerat că, la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea săvârșită, instanța a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal.

Instanța de apel a menționat că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor părții vătămate, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât de către condamnat, precum și de alte persoane.

Astfel, instanța de apel a considerat că, circumstanțele menționate indică la faptul că inculpatului Tatic Alexandru urmează, în vederea corectării și reeducării, precum și ca măsură de pedeapsă, a-i fi aplicată o pedeapsă sub formă de amendă în limita sancțiunii prevăzute de art. 264 alin.(1) Cod penal și cu respectarea prevederilor art. 64 alin. (3) Cod penal și art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală.

De asemenea, sentința primei instanțe a fost contestată de acuzatorul de stat și în privința cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 448 lei.

Conform art. 227 Cod de procedură penală se reglementează: (1) Cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. (2) Cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. (3) Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Articolul 228 prevede compensarea cheltuielilor suportate de persoanele participante la procesul penal. (1) În modul prevăzut de legea procesuală penală, din sumele alocate de stat vor fi compensate următoarele cheltuieli judiciare suportate de către martori, partea vătămată, partea civilă, asistenții procedurali, interpreți, traducători, experți, specialiști, reprezentanții legali ai părții vătămate, ai părții civile: 1) cheltuielile făcute în legătură cu prezentarea la citare în organul de urmărire penală și în instanță; 2) cheltuielile de cazare; 3) salariul mediu pentru toată perioadă de participare în procesul penal; 4) cheltuielile de reparare, restabilire a obiectelor care au fost deteriorate în urma utilizării lor în cadrul acțiunilor procesuale la cererea organului de urmărire penală sau a instanței. (2) Organele, întreprinderile, instituțiile și organizațiile de stat sânt obligate să păstreze salariul mediu pentru toată perioada de timp în care partea vătămată, reprezentantul ei legal, asistentul procedural, interpretul, traducătorul, specialistul, expertul, martorul au participat în procesul penal la citarea organului de urmărire penală sau a instanței. (3) Expertului și specialistului li se recuperează, de asemenea, costul materialelor care le aparțin și care au fost utilizate pentru executarea însărcinării respective. (4) Expertul, specialistul, interpretul, traducătorul au dreptul la recompensă pentru executarea obligațiilor, afară de cazurile când le-au executat în cadrul unei însărcinări de serviciu. (5) Cheltuielile suportate de persoanele menționate la alin.(1) vor fi recuperate la cererea acestora în baza unei hotărâri a organului de urmărire penală sau a instanței în mărimea stabilită de legislația în vigoare.

Articolul 229 prevede plata cheltuielilor judiciare, astfel alin.(1) prevede că cheltuielile judiciare sânt suportate de condamnat sau sânt trecute în contul statului. (2) Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeuri de nereabilitare. (3) Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor. (4) în cazul

condamnării câtorva persoane în aceeași cauză, cheltuielile judiciare se repartizează în dependență de vinovăția, gradul de răspundere și situația materială a fiecăreia din ele. (5) în cazul încetării urmăririi penale în urma împăcării părții vătămate cu învinuitul, inculpatul, instanța de judecată poate trece cheltuielile judiciare în sarcina părții vătămate, a învinuitului, inculpatului sau numai a uneia din părți. (6) în caz de deces al condamnatului până la intrarea în vigoare a sentinței, cheltuielile judiciare nu pot fi puse în sarcina succesorilor lui. (7) în cazul condamnaților minori, pot fi obligați la achitarea cheltuielilor judiciare părinții sau tutorii minorului condamnat dacă se constată că ei au avut neajunsuri serioase la îndeplinirea obligațiilor lor față de minor.

În acest sens, instanța de apel a reținut ca fiind justificate solicitările procurorului privind încasarea de la inculpatul Tacic Alexandru a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor judiciare în sumă de 448 lei or, potrivit normelor legale menționate supra cheltuielile judiciare solicitate pentru efectuarea expertizei medico-legale urmează a fi trecute în contul inculpatului.

Potrivit Legii nr. 316 din 22.12.2017 „pentru modificarea și completarea unor acte legislative” în vigoare din 09.02.2017, au fost operate modificări la art. 143 Cod de procedură penală, potrivit cărora aliniatul (2) al art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat. În acest sens, instanța de apel reiterează că potrivit modificărilor operate prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 a fost exclus art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală, potrivit căruia „Plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin. (1) se face din contul mijloacelor bugetului de stat”, prin urmare normele procedural penale nu prevăd expres achitarea din contul statului a cheltuielilor judiciare, ce constituie cheltuieli legate de expertiza judiciară.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Tacic Alexandru, declară recurs ordinar, prin care solicită casarea acesteia în partea încasării de la Tacic Alexandru a cheltuielilor de judecată în suma de 448 lei în beneficiul statului, cu menținerea sentinței primei instanțe în această parte. Recurentul invocă dezacordul cu decizia instanței de apel motivând că, acesta neîntemeiat a admis apelul procurorului în partea cheltuielilor de judecată. Totodată, instanța ilegal a făcut trimitere la prevederile Legii nr. 316 din 22.12.2017, ori, Tacic Alexandru a comis infracțiunea la 20.10.2017, până la modificările operate în art. 143 alin. (2) Cod de procedură penală. De asemenea, raportul de expertiză medico-legală a fost la 27.11.2017, iar raportul de constatare la 23.10.2017, adică până la modificările operate. Mai mult, expertiza a fost efectuată la solicitarea organului de urmărire penală, iar prin urmare aceste cheltuieli sunt necesare de a fi trecute în contul statului.

5.1. Potrivit prevederilor art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a prezentat referință privind opinia asupra recursului declarat de avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Tacic Alexandru, prin care a menționat că, este de poziția respingerii acestui recurs, deoarece instanța de apel a analizat obiectiv probele administrate și hotărârea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și care corespunde prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală.

6. Judecând recursul ordinar și verificând legalitatea hotărârii atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conchide că acesta urmează a fi respins din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.* Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Raportând aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit evidențiază că, din conținutul recursului declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Tacic Alexandru, rezultă că este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, cu încadrarea juridică a acțiunilor sale precum și cu stabilirea pedepsei, însă critică decizia instanței de apel numai în latura civilă, privind încasarea cheltuielilor judiciare.

În atare circumstanțe, având în vedere că autorul recursului nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de fond, nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului și nici stabilirea pedepsei, Colegiul penal lărgit nu se va pronunța asupra acestor aspecte, dar va analiza alegațiile recurentului referitor la chestiunea încasării cheltuielilor de judecată.

Astfel, alegațiile recurentului precum că, instanța de apel nefondat a dispus încasarea cheltuielilor de judecată în beneficiul statului, Colegiul penal lărgit reține ca fiind argumentată poziția instanței, or, potrivit art. 227 Cod procedură penală, cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delictive; care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei sau de reconstituire a faptei; cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Potrivit, alin. (1) art. 229 Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sînt suportate de condamnat sau sînt trecute în contul statului.

Totodată, conform alin. (2) art. 229 Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată și de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum și de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare.

Astfel, instanța de apel just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, a statuat că art. 143 alin. (2) Cod de procedură

penală, abrogat prin Legea nr. 316 din 21.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, nu reglementa chestiunea privind recuperarea cheltuielilor judiciare, că în speță, cheltuielile judiciare urmează a fi recuperate de la inculpat, având în vedere că acesta nu are persoane la întreținere și nu este o persoană cu dizabilități, punând statul în situația de a suporta cheltuieli pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, corect ținând cont de particularitățile cazului dat, cheltuielile încasate neconstituind sumele plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, nefiind constatat că plata lor poate influența substanțial situația materială a persoanelor care, eventual, se află la întreținerea inculpatului.

Mai mult, recursul ordinar al apărătorului inculpatului, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare.

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în aspectul cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Prin urmare, în cazul supus judecării, Colegiul penal lărgit constată că cheltuielile judiciare în sumă de 448 lei, au fost suportate de stat pentru efectuarea expertizei judiciare pentru constatarea gradului de gravitate și a caracterului vătămărilor integrității corporale cauzate de către Tacic Alexandru în urma acțiunilor sale infracționale.

Subsidiar, Colegiul penal lărgit reține că, obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia.

Mai mult, potrivit materialelor cauzei, inculpatul Tacic Alexandru a achitat suma de 448 lei (f.d. 163).

Prin urmare, instanța de recurs conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante prescrise la art. 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, iar temei pentru admiterea recursului ordinar declarat de avocat în numele inculpatului nu există și potrivit legii, se impune respingerea lui ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Rezumând aceste constatări, Colegiul penal lărgit atestă corectitudinea concluziei instanței de apel, care a examinat și a realizat o justă interpretare și

aplicare a normelor de procedură penală, decizia adoptată fiind întemeiată și argumentată, iar temei pentru admiterea recursului ordinar declarat nu există și potrivit legii, se impune respingerea lui ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

7. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către avocatul Mîrzîncu Aurelia în numele inculpatului Tacic Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25 aprilie 2018, în cauza penală, în privința lui **Tacic Alexandru XXX**, cu menținerea hotărîrii atacate.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la **29 august 2018**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu